

na které jsou v zákoně uloženy tresty malé nebo dokonce nepatrné, anebo pro něž vzhledem k okolnostem případu, zvláště vzhledem k tomu, že byly tu podmínky pro použití mimořádného práva zmírňovacího dle §u 266 tr. zák., nebo mimořádné záměny trestu dle §u 260 tr. zák., nebo dokonce pro použití ustanovení §u 261 tr. zák., jako je tomu v tomto případě, byly vyměřeny tresty malé, podmíněné odsouzení vždy vyloučeno, což ovšem nelze připustiti.

Čís. 1479.

Podvod paděláním stvrzenky poštovního úřadu šekového. (§ 199 d) tr. zák.).

O nezpůsobilý pokus podvodu jde jen tehdy, použito-li k oklamání prostředku, jímž zamýšlený omyl nikdy, za žádných okolností nemůže býti vyvolán, nebo, nemůže-li z použití tohoto prostředku, třebaže jím omyl vyvolán byl, škoda nikdy, za žádných okolností nastati.

(Rozh. ze dne 4. února 1924, Kr II 27/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 7. prosince 1922, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem nedokonaného podvodu dle §§ů 8, 197, 199 d) a 200 tr. zák., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podstata podvodu spočívá ve lstivém způsobení (nebo ve lstivém používání) omylu jiné osobě, jímž má dle pachatelova úmyslu nastati škoda na majetku nebo na jiných právech osoby omylem stížené, nebo někoho jiného. Trestnost pokusu — nedokonaného jednání rázu, trestním zákonem stíhaného — zakládá se v tom, že již pokus projevuje způsobem, právní řád ohrožujícím, úmysl, směřující k uskutečnění účinku rázu protizákonného. Předpokládá tudíž i podstata nedokonaného podvodu, že pachatelovo jednání bylo způsobilým, vyvolati omyl a prostředkem omylu poškoditi něčí práva. Než tuto způsobilost lze pojmově vyloučiti jen tehdy, když bylo k oklamání použito prostředku, jímž zamýšlený omyl nikdy, za žádných okolností, způsoben býti nemůže, nebo když z použití tohoto prostředku, třebaže jím omyl vyvolán byl, škoda nikdy a za žádných okolností nastati nemůže. Stačí tudíž povšechná (abstraktní) způsobilost prostředku oklamávacího a povšechná (abstraktní) možnost škody, třebaže v konkrétním případě zvláštní vlastnosti prostředku nebo zvláštní poměry jednotlivce, vůči němuž bylo prostředku použito, bránily účinnosti všeobecné povahy pachatelova jednání, takže pro tyto vlastnosti a poměry zamýšlený bezprávný účinek škody, po případě již omylu nenastal. Stížnost je proto na omylu, má-li za to, že stěžovatelčina činnost nezakládá skutkové podstaty nedokonaného podvodu, jelikož kdokoliv musel na první pohled ze zřej-

mého, nápadného způsobu provedení padělku, zejména z data razítka, které označilo den, kdy padělku bylo již použito, poznati, že jde o padělek, dále, že úředníci poštovního úřadu mohli a museli ihned ze zeleného denníku se přesvědčiti, že padělkem reklamovaný peníz vůbec na poštu dán nebyl, a že poštovní úřad nemohl sám věc vyřídit, ani kdyby byl býval reklamovaný peníz v denníku zapsán, nýbrž mohl s reklamujícími osobami jen sepsati protokol o reklamaci a zaslati jej šekovému úřadu, který ze svých knih nemohl nezjistiti, že vplat reklamovaného peníze nikdy se nestal. Je zřejmo, že tyto vývody neuplatňují abstraktní nezpůsobilosti podvodného jednání s hlediska §u 197 tr. zák. a neuplatňují ani, že padělané stvrzenky o nějakém vplatu již dle své povšechné povahy nemohou nikdy, za žádných okolností způsobiti omyl, že předstíraný vplat skutečně se stal, ani, že z takového omylu dle povšechné jeho povahy nemohla nikdy za žádných okolností nastati škoda tím, že předstíraný vplat byl vrácen; uplatňují pouze, že se zřetelem ku zvláštním vadám padělku, v tomto konkrétním případě použitého, stačil menší stupeň pozornosti, dbalosti a opatrnosti, než v jiných případech, by padělek jako takový byl poznán, a že se zřetelem ke zvláštním zařízením a předpisům, jaké byly a platily v ústavě, jenž měl býti v konkrétním případě poškozen, nemohla škoda nastati ani případným oklamáním a omylem některých zřízenců tohoto ústavu. Stížnost jest na omyl, má-li za to, že se stěžovatelčino jednání rovná činu, o kterém bylo jednáno v rozhodnutí čís. 204 úřední sbírky rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského. Tam šlo o padělání riskonta; riskonta nebyla však vůbec určena k ověření čísel, na která bylo u loterie vsazeno; nerozhodovala vůbec okolnost, které číslo jmenoval hráč při sázce, ale skutečnost, jaké číslo uvedly o sázce původní listiny; riskontem nemohl proto býti veden protidůkaz proti obsahu původních listin o čísle, na které ten který hráč vsadil. V této trestní věci jde o padělání stvrzenky; stvrzenky jsou však určeny k ověření skutečnosti, že určitá osoba na určité konto poštovního šekového úřadu vplatila u určitého poštovního úřadu v určitý den určitý peníz; nerozhoduje zápis a nedostatek zápisu v knihách ústavu, nýbrž skutečnost, zda předstíraný vplat se stal; stvrzenky jako doklady, vydané o této skutečnosti příslušným zřízencem šekového úřadu, mohou býti průvodem, k prokázání této skutečnosti sloužícím, umožňující protidůkaz proti nedostatku případného zápisu v knihách poštovního šekového úřadu, ovšem jen, není-li nebo nepozná-li se, že stvrzenka je padělkem. Nezáleží ani na tom, že chatrné provedení padělku a nesprávnost data, v něm uvedeného, byly tak nápadny, že předložená stvrzenka byla na první pohled zřejmým padělkem, ani na tom, že zvláštní zařízení poštovního úřadu brání tomu, by k reklamaci na základě podvržené nebo padělané stvrzenky ničeho vyplaceno (vráceno) nebylo.

Čís. 1480.

K skutkové podstatě dokonání zločinu dle §u 205 a) tr. zák. nestačí pouhé stěžování neb oddalování uspokojení věřitelů; předpokládá se, že věřitelé přijdou o vše, neb alespoň o část toho, nač mají nárok,